

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Fe pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in velja trisporna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.
Izhaja vsak dan, izvenredni nedelje in praznike, ob 1/8. uri popoldne.

Štev. 253.

V Ljubljani, v ponedeljek 4. novembra 1889.

Letnik XVII.

Deželni zbor kranjski.

(Osmi seja dne 31. oktobra 1889.)

(Dalje.)

Poročevalec Povše: V marg. št. 3. in 5. poroča dež. odbor o dospevkih k izvršbi brambnih zgradb in sicer ob Gorenji Savi pri Kranji in ob Savi pri Tomačevem. Gledé brambnih zgradb pri Tomačevem in Stožicah dovoljuje si upravni odsek navajati, da je z naglo izvršbo brambnih zgradb vsaj začasno odstranjena poprej preteča nevarnost, da bi reka Sava tako daleč izpodjedala breg pod vasjo, da bi postala za obstanek vasi največja nevarnost. — Žal, da je velika povodenj na dveh krajih podrla nekoliko te zgradbe, in bati se je, da bo še večjo poškodbo na tej zgradbi povzročila ter enkrat pretrgani kos prsti deroči vodi odprla večji curek, vsled katerega voda nov tok naredi in vse podre.

Kdor pozna silovito moč Save in kdor ima priliko opazovati, s koliko težavo in vednimi popravami treba visoki c. kr. vladi vzdržavati brambne zgradbe ob Savi, mora pritrditi, da treba na tej zgradbi pri Stožicah nemudoma zadelati pretrgane kose in podaljšati dotično brambno zgradbo.

Ob enem bi tudi bilo umestno opozoriti slavno c. kr. deželno vlado na škode, katere se godijo izvršenim brambnim zgradbam ob Savi sploh s tem, da voda tu in tam pretrga zgradbo in ker se taki razdori ne popravljajo takoj, povzročujejo ponovljene povodnji veliko večjo škodo, katero je potem z velikimi denarnimi žrtvami mogoče popraviti. Visoka c. kr. deželna vlada naj blagovoli za to skrbeti, da ji visoko c. kr. ministerstvo dovoli poseben kredit poleg letnih rednih proračunjenih svot za nove brambne zgradbe, s katerimi bo mogoče take poškodbe na zgradenih obrežjih takoj odstraniti, s tem pa se bo gotovo dokaj svot prihranilo, s katerimi bo mogoče prihiteti v pomoč takim občinarjem, katerim Sava odnaša kar cele skupine travnikov, tako da ni sledu več o travnikih, na katerih so še pred par leti na stotine stotov sena nakosili.

Upravni odbor si usoja tedaj predlagati:

1. Slavni deželni zbor najsklene odobriti in sprejeti na znanje poročilo k št. marg. 3. in 5.;

2. naj naroči deželnemu odboru, da prosi visoko c. kr. deželno vlado, naj nemudoma blagovoli dati pregledati navedeno poškodbo pri Stožicah ter jo dá zopet popraviti in dotično brambno zgradbo zboljšati in zdaljšati zaukaže;

3. deželni odbor naj ob enem opozoruje visoko c. kr. deželno vlado na škode, katere se godijo na brambenih zgradbah sploh ter da se take poškodbe vedno naglo popravijo.

K marg. št. 5. se je najprvo oglasil poslanec Kersnik: Slavni zbor! Pred dvema letoma menda je bilo, ko sem imel čast v tej hiši govoriti vže o stvari, katere se hočem danes vnovič dotakniti, ker zadeva vitalen interes prebivalcev enega najlepših, najprijaznejših krajev, in je v tesni zvezi z vprašanjem, sedaj na dnevnem redu stoječem.

Opozarjal sem jaz že enkrat slavno vlado na to, naj vendar obrne svojo pozornost pri vrejevanji Save zlasti na oni del, kjer se izliva Bistrica (kamniška) v njo. Delo na Savi je bilo isti čas dospelo ravno do tja, do izliva Bistrice in ob veliki darežljivosti vlade in državnega zbora, katero kažeta ob regulovanji rek, sem se nadjal, da se bode tudi tu nekaj storilo, da se bo slušalo na opomin, kateri sem si usojal jaz tu izustiti, ter se bo zadnji konec Bistrice, izliv njen, pritegnil v operat ter zajedno z dotičnim kosom Save vredil. Toda človek obrača, drugi pa obrnejo; a menda so to storili tisti, ki dotičnega operata in proračuna niso naredili. Jaz sem uverjen, ko bi se bila naša tukajšnja sl. vlada malo ozirala na želje, ki sem jih izrekel tedaj v imenu prebivalcev iz Dola in okolice, bi bila danes Bistrica ob izlivu vrejena in Dolu bi ne pretela katastrofa, katera mu danes v istini preti. Kajti, gospodje, načrti za regulovanje se delajo tukaj, eden ali dva inženerja napravljata itak proračune o troških in tako

potuje ves operat na Dunaj, kjer pride rednim potom v državni proračun, kjer se sprejme in potem velja, kadar kdo vpraša: zakaj pa tamkaj ničesar ne storite? odgovor: ničesa ni proračunjenega. Istina, jaz pritrjujem, da ničesa ni proračunjenega, toda proračunilo bi se bilo lahko.

Saj naša tukajšnja slavna vlada ni vedno tako tesnosrčna. Jaz bom le en slučaj navel in to zato, da se s tega mesta vladi za njeno ustrežljivost izreče lepa hvala. Bilo je tudi pred par leti, ko sem enkrat tukaj v zboru opozoril na to — menda je bilo tedaj, ko se je cesta čez Gorjance obravnavala in prelagala — da bode treba tudi enkrat oni hudi klanec na državni cesti pri Lukovici znižati. Gospóda moja, lansko leto so izdelali gospodje pri slavni vladi proračun — stvar je veljala menda 2000 gold. in letos je klanec Meklenovec znižan za skoro 2 metra in na vsi državni cesti od Ljubljane do Učaka več nego pet milj daleč nimate klanca, kateri ne bi mogli v trabu preteči. Prijetna dolžnost mi je, da se s tega mesta zahvaljujem gospodu deželnemu predsedniku in njegovim organom v stavbinem uradu.

Toda jaz vprašam: Se-li ne more tako, kakor se je tu godilo, se-li ne more tudi tam pri vravnovanji Save zgoditi? Jaz bi rekel, da. Glejte nad 200.000 gold. velja do sedaj vravnavanje, 300.000 gold. je pa še preliminiranih za kos od sv. Jakoba do črnuškega mostu. Tu bi morda vendar še ena drobtina za vredbo Bistrice odpadla.

Rekel sem, da stoji Dol pred katastrofo; gospod poročevalec, o katerem me veseli, da ravno on zavzema danes to mesto, ker pozna najbolje tamošnje krajevne razmere, mi bo sigurno pritrdil. Jaz pravim: še ena, dve taki povodnji kakor zadnja, in Bistrica bo tekla naravnost čez vás Dol, kjer je morala, kakor kaže talna formacija, vže itak imeti svoj tok. Jaz ne rečem danes: vsa Bistrica naj se regulira; prišlo bo in priti mora itak do tega, čeravno s silnimi težavami. Bistrica je skladna reka in kaj pravi tako regulovanje, to vidimo ob Mirni. Jaz le prosim, da vlada obrne pozornost svojo na izliv in njemu primeren konec bistriške struge, regulovanje izlivov

LISTEK.

Pripovedke za narod.

Spisal Lev Tolstoj; prevél M. V.

Trije puščavnik.

(Konec.)

Starejšin je ukazal, vrgli so sidro, zvilii jadra, ladija se je stresnila. Spustili so čolnič, skočili veslarji in arhijerej se je začel spuščati po stopnjicah. Arhijerej se je spustil, sédel na klopico v čolnici, veslarji so udarili z vesli, popluli so k otočcu. Pripluli so blizu za lučaj, vidijo: trije starci stojé, visok — gol, s plahto opasan, nižji, v raztrganem kaftanu, in zgrbljeni stavec v obnošeni obleki: stojé vsi trije, držé se za roke.

Veslarji so pritirali k bregu, vsi ngreti. Arhijerej je izstopil.

Starci se mu poklonijo, on je blagoslovi, poklonijo se mu še niže. In arhijerej jim začné govoriti:

Slišal sem, reče, da se vi tù, puščavnik božji, spasavate, za ljudi Kristu-Bogu molite. A jaz, po milosti božji nedostojen služabnik Kristov, pozvan sem pasti čredo njegovo; tako sem hotel i

vas, služabnike božje videti in vam, ako morem, podati poučenje.

Starci molčé, nasmehavajo se, pogledavajo drug na drugega.

Povejte mi, kako se vi spasavate in kako Bogu služite? vpraša arhijerej.

Srednji puščavnik vzdihne in pogleda na starejšega, na najstarejšega; visoki puščavnik se namršči in pogleda na starejšega, na najstarejšega. In starejši, najstarejši puščavnik se nasmehne ter reče: ne umejemo, rabe božji, služiti Bogu, le sebi služimo, sebe hranimo.

Kako pa vi molite Bogu? vpraša arhijerej.

In starejši puščavnik odgovori: molimo tako: troje je vas, troje nas, pomiluj nas.

In jedva je starejši stavec to izrekel, uprli so vsi trije puščavnik oči v nebo in rekli vsi trije: troje vas, troje nas, pomiluj nas.

Arhijerej se nasmehne in reče: to ste čuli o svetej Trojici, a ne molite tako. Rad vas imam, puščavnik božji, vidim, da hočete ugoditi Bogu, pa ne veste, kako bi mu služili. Ne molite tako, poslušajte mene, jaz vas naučim. Ne po svojem, iz svetega pisma vas hočem naučiti, kako je Bog velel vsem ljudem moliti ga.

In arhijerej je začel puščavnikom pripovedovati, kako je Bog odkril Sebe ljudem: razjasnil jim je o Bogu Očetu, o Bogu Sinu, o Bogu sv. Duhu ter rekel: Bog Sin je prišel na zemljo odrešit ljudi in je naučil moliti vse.

Poslušajte in ponavljajte za menoj.

In arhijerej je začel: „Oče naš.“ In ponovil je jeden puščavnik „Oče naš“, ponovil drugi „Oče naš“, ponovil tretji „Oče naš“. — „Kateri si v nebesih.“ Ponovili so i puščavnik: „Kateri si v nebesih“. Toda v besedah se je zmotil srednji puščavnik, ni tako rekel, izgovoril ni i visoki, goli: njemu so brke zarastle ustni — ni mogel izgovarjati čisto; razložno ni i stari, brezzobi puščavnik.

Ponovil je še jeden pot arhijerej, ponovili so še jeden pot puščavnik. Arhijerej je sédel na kamen, puščavnik pa so stali okolu njega in gledali mu na usta in govorili za njim, dokler jim je govoril. Ves dan, do večera trudil se je arhijerej z njimi: po desetkrat, dvajsetkrat, stokrat je ponavljal jedno besedo in puščavnik za njim. A ti so se motili, on jih je pa popravljaj in jim veleval ponavljati od začetka.

In arhijerej ni preje zapustil puščavnikov, dokler jih ni naučil vse molitve Gospodove. Govorili

stranskih potokov je vendar v naravni organični in tehnični zvezi z vrejevanjem glavnih rek.

Ker sem vže pri regulovanji Save, naj opozorim še na nekaj. Zadnja povodenj je pretrgala škarpo pri Dovskem, ki se je napravila pred par leti, in tam je sedaj ostalo 20 oralov sveta v nevarnosti, sveta, ki je bil pred par leti nerodoviten prod, a danes ima že toliko glina in humusa na sebi, da se ljudje nadjajo, da bodo čez par let pšenico sejali. A tega gotovo ne bodo storili, ako se škarpa hitro in dobro ne popravi.

Ravno tako je pri vasi Senožet, kjer se je pričelo pred šestimi leti regulovanje. Škarpe dobro držijo, a prekratke so, previsoko gori ob reki so jih pričeli, kajti pod njimi pa trga in ruje Sava, prav tako, kakor jo Valvasor opisuje in tam je tudi kakih 18—20 oralov rodovitnih njiv in travnikov v nujni nevarnosti.

Na vse to sem hotel opozoriti, ne z namenom, da bi kritikoval dela, ki so se do sedaj napravila, kajti soditi o tem, da bi se bilo morda lahko kaj bolje naredilo, nisem vešč in tudi ne voljan, ker hočem izražati le hvaležnost prebivalstva za to, kar se je storilo, in skrb, da se to tudi ohrani.

Usojam si torej nasvetovati sledečo resolucijo:

Dež. odboru se naroča, da opozarja dež. vlado primernim potom na škode, provzročene po zadnjih povodnjah na savskih že regulovanih bregovih in da vpliva na to, da se izliv Bistrice s primernim zadnjim kosom struge vred pritegne k savskemu vravnalnemu delu. — Nasvet je bil vsprejet.

Poslanec Lavrenčič toplo priporoča, da bi se prej ko mogoče pričelo vravnavanje potoka Vipave, sicer bodo Vipave imeli ogromne škode in sami s časoma utonili, ako ne zapusté v sili rodne jim zemlje. Dež. odbor naj torej predloži primeren načrt. Deželni glavar dr. Poklukar odgovori, da je sedaj za prvo silo v deželnem proračunu v ta namen 5000 glđ.

V marg. št. 22. poroča dež. odbor, kaj se je dosedaj storilo gledé priprav za vravno Mirne.

Upravni odsek je prepričan o veliki važnosti in koristi vravnave te vođe, ki v groznih ovinkih toliko dobrega sveta izpodjeda in kaj dobre senožeti pogostoma tudi po leti, ko še ni pospravljeno seno, preplavlja, za to odsek predlaga: Slavni deželni zbor naj sklene: Naroča se deželnemu odboru, da prej ko mogoče skliče nameravani posvetovalni shod udeležencev v Mokronogu; sicer naj slavni deželni zbor sprejme to poročilo na znanje.

Poročilo pod marg. št. 24. zarad pozvedeb za vravno Krke naj slavni deželni zbor sklene sprejeti na znanje in naj naroča deželnemu odboru, da to zadevo po vsej moči pospešuje.

Poslanec dr. Papež podpira nasvet upravnega odseka ter priporoča za Mirno in celo deželo vodne za-druge.

Poslanec Hribar je očital dež. odboru, da izposluje premalo podpor v te namene. Dobro ga je zavrnil poslanec Detela rekoč, da država dovoli do 30% podpore, ako se mejaši pripravljene ostale troške

pokriti. A pri nas navadno slišimo: Dežela, ti pomagaj, in mejaši ničesa ne storé, zato pa državne podpore izostanejo.

K marg. št. 25. poroča dež. odbor o predanem načrtu za osuševanje barja.

Ker bo deželni odbor še v letošnjem zasedanji izročil posebno predlogo, po kateri naj se izvrši osuševalno delo in kako naj se pokrijejo dotični stroški, stavlja gospodarski odsek predlog:

Slavni deželni zbor naj sklene sprejeti poročilo pod marg. št. 25. na znanje, kakor tudi pod št. 27. navedeno poročilo o močvirskem zakladu.

Pri marg. št. 24. se oglasi poslanec Šuklje o vravnavi reke Krke ter izrazi željo, naj bi gosp. deželni predsednik, ki pozna deželo in ga ljudstvo ljubi, delal na to, da se kmalu kaj stori v tem oziru. Baron Winkler obljubi, kolikor bode v njegovih močeh. Pri št. 25. poslanec Ogorelec nujno priporoča, naj se osuševanje barja ljubljanskega prične, sicer morajo močvirci v resnici iti beračit.

(Konec sledi.)

Kranjska gimnazija.

(Debata v deželnem zboru dné 29. oktobra.)

(Dalje.)

Poslanec Svetec:

„Slavni zbor!“

V tretjič se danes posvetujemo o tem predlogu. Po tem, kar smo si dosedaj prizadevali ohraniti nižjo gimnazijo v Kranji, je bilo vendar misliti, da prizadevanje ne ostane brez vspeha. Kranjsko mesto je pošiljalo peticije na vse strani. Deželni zbor je sklepal resolucije, poslal je deputacijo celo na cesarski dvor; državni poslanci so se poganjali na vso moč, in vendar nobenega vspeha. Človek ne more razumeti te trdovratnosti naše naučne uprave. (Klici: Dobro! Dobro!) Če vprašam po vzrokih, ni „pedagogičnih vzrokov“; ako bi bili, gospôda moja, potem bi bilo moralo naučno ministerstvo odpraviti najprej kočevsko gimnazijo (Klici: Dobro! Dobro!), zakaj pogoji za kočevsko gimnazijo so mnogo slabjši, kot za gimnazijo v Kranji. Finančni oziri ne morejo biti merodajni, kajti za kranjsko gimnazijo je kranjska občina znatno donala, za kočevsko gimnazijo občina neki nič ne donša. Iz finančnih ozirôv je torej bilo ugodneje, pustiti kranjsko gimnazijo, kakor kočevsko. Vpraša se torej: Kaj je vendar vzrok, da naučni minister, kateri je svoj dislokacijski ukaz v marsičem premenil, zlasti na Češkem in Moravskem, zakaj ravno pri nas ne odjenja ne za pičico. (Poslanec Pfeifer kliče: Prepohevni smo.) Meni se zdi, da kar je gospod poročevalec omenjal, je resnica; kranjska gimnazija je slovenska gimnazija, in to, mislim, gospôda moja, je izpodtika.

S tem pa pridemo ravno na drugo stališče, s katerega moramo tudi svoje učne zavode podpirati in zahtevati, to je stališče narodne ravnopravnosti. Gospôda moja, štirideset let je minulo, kar je bila narodna ravnopravnost trdno ustanovljena z ustavnimi določbami in potrjena s cesarsko sankcijo. Ako pa vprašamo, koliko smo v tem oziru dosegli, je odgovor žalosten, žalosten zlasti za nas Slovence. Ne bodem se spuščal široko v to vprašanje, ostajam

pri današnjem predmetu, pri srednjih šolah. Če se ozremo po slovenskih pokrajinah, koliko imamo slovenskih srednjih šol? Na Štajerskem takorekoč nobene. Za letos se je sicer nekaj dovolilo, v Mariboru namreč, da se je odprla paralelka, v kateri se pa ne boče poučevalo samo slovenski, ampak nemški in slovenski; le nekoliko predmetov se boče poučevalo slovenski, tako da prav za prav slovenske mladini s tem ni nič pomagano; tudi tam mora biti pripravljena za nemški učni jezik, tako da na Štajerskem nimamo nobene slovenske srednje šole. Na Koroškem ni ne sledu tega, ne na Goriškem, ne v Trstu, ne v Istri. Na Kranjskem je edino, da imamo nekaj; pa koliko? Mi imamo samo dve nižji srednji šoli, dočim, gospôda moja, ko imajo Nemci celo na Kranjskem dva cela višja gimnazija, dva nižja gimnazija in eno celo realko. Na Štajerskem, Koroškem, Primorskem itd. imajo, se vé, povsod vse-skozi samo nemške srednje šole, še celo v Dalmaciji, kjer takorekoč ni nobenih Nemcev, kjer so k večjemu kaki nemški uradniki v kakem garnizij-skem mestu, napravila se je nemška gimnazija. Ako primerjamo to ravnopravnost, moramo se pač zmisliti na Vodnikovo basen o nemškem in slovenskem konju (Veselost), in pri vsem tem, gospôda moja, Nemci kriče, da so zatirani, da Slovanstvo preplavlja našo državo. Gospôda moja, bolj smešne hinavščine skoro ne poznám. Še bolj smešno je pa to, da ta krič napravlja vtis in ima morebiti celo v najvišjih krogih svoj efekt. (Klici: Dobro! Dobro!) To, gospôda moja, je pri tej reči najžalostnejše.

Dovolite mi, da omenim par ugovorov, zakaj da se pri nas ravnopravnost nikakor noče izvrševati.

Prvi ugovor je: Vlada, Taaffejevo ministerstvo, zlasti noče dražiti Nemcev, namreč tistih Nemcev, ki so narodni ravnopravnosti nasproti. Vprašal bi vendar grofa Taaffeja, kaj je s tem dosegel? Ali je le enega tistih Nemcev pridobil za svojo sistemo ali za svojo vlado; ne samo pridobil jih ni, še pohujšal jih je (Klici: Res je!), kajti dandanes po državi narodnostni boj divja huje, nego pred desetimi leti. Nemci so vsled tega božkanja in prizanašanja postali le še pohlepnejši, in dandanes, gospôda moja, vlada v resnici tem Nemcem daje le pogum, daje jim potuho, še huje germanizovati, in zlasti pri nas delati čez nas Slovence tisti sloveči most do Adrije. (Klici: Dobro! Dobro!)

Gospôda moja! Da je tukaj bilo treba vladi resne volje in eneržije, da ravnopravnost izvrši, če hoče svoj namen doseči, namreč pomiriti narode, naj Vam povém tukaj vzgled. Tisto leto, gospôda moja, ko se je s cesarskega prestola oklicala narodna ravnopravnost, oklicala se je tudi druga važna socialna prememba, to je zemljiška odveza ali odprava desetine in tlake. Kaj mislite, gospôda moja, ko bi bila vlada pri tem drugem predmetu tako postopala, kot pri narodni ravnopravnosti, ko bi vedno odlašala, vprašala dotičnike, ali sme, ali ne, mislite li, da bi bila ta važna socialna prememba do današnjega dné dovršena? Jako dvomim. Tako pa, ker se je to, kar se je sklenilo, tudi precéj energično izvrševalo, je stvar poravnana in dandanes sta graščak in kmet prijatelj, sedita mirno drug poleg drugega.

so jo za njim, govorili i sami. Prvi jo je znal srednji stavec in jo je sam ponovil vso. In arhijerej jo je velel še in še ponavljati, dokler se je niso naučili vsi.

Jelo se je že mračiti in luna je začela vzhajati iz morja, ko je arhijerej vstal, da bi odšel na ladijo. Arhijerej se je poslovil od puščavnikov, ti pa so se mu poklonili prav do nog. Vzdignil jih je, poljubil vsakega, velel jim moliti, kakor jih je on naučil, in je sédel v čoln ter odplul k ladiji.

Plujoč k ladiji slišal je arhijerej, kako so puščavniki triglasno molili molitev Gospodovo. Ko so se približali ladiji, niso se glasovi puščavnikov več slišali, no, bili so le vidni pri luni: stojé na bregu, na istem mestu: jeden, manjši od vseh, v sredi, visoki na desnej — a srednji na levi strani. Arhijerej je priplul k ladiji, stopil na palubo, vzdignili so sidro, razpeli jadra, veter jih je nategnil, pognal ladijo in pluli so dalje. Arhijerej je prišel h krmi, sédel tam in neprestano gledal na otočec. S početka bili so vidni puščavniki, potem so se skrili iz vida, videti je bil le otočec, potem se je skrili i otočec, le morje je igralo na luninem svitu.

Bogomolci so se vlegli spat in vse je utihnilo na palubi. Arhijerej ni mogel spat, sedel je na

krmi sam, gledal na morje tja, kjer se je skrili otočec, ter je mislil o dobrih puščavnikih. Premišljal je o tem, kako so se radovali, da so se naučili molitve ter je hvalil Boga za to, da ga je privedel na pomoč bogoljubnim puščavnikom — naučit jih besede božje.

Sedi tako arhijerej, pomišlja, gleda v morje, v to stran, kjer se je otočec skrili. In nekaj mu miga pred očmi — to tū, to tam zaigra nekaj svetlega na valovih. Potem zagleda, da se nekaj blešči in beli v svitu luninem — ali je ptica, ali je čajka, ali pa se jadree beli na ladjici. Arhijerej gleda bistroje: ladjica, misli si, leti pod jadrcem za nami. Skoro nas dohiti. To je bilo daleč, daleč, a sedaj, glej, videti je že prav blizu. A to ni ladjica, jadrcu ni podobno. Nekaj leti za nami ter se bolj in bolj bliža. In arhijerej ne more razločiti, kaj je: ladjica ni, ptica tudi ne, riba tudi ne! Človeku je podobno, pa je preveliko, in človek ne more biti sredi morja. Arhijerej vstane, stopi h krmilarju: poglej, reče mu, kaj je to?

Kaj je to, bratec? Kaj je to? izprašuje arhijerej, a že sam vidi — po morji leté puščavniki, belé in blesté se njihove sive brade in se bližajo ladiji, kakor bi stala.

Krmilar se ozrè, ostrmé odvrže krmilo in zakriči z gromkim glasom:

Gospod! Puščavniki so za nami na morji, tekó kakor po suhem. Narod, ko je to zaslišal, planil je kvišku, vsi so se zagnali h krmi. Vidijo vsi: puščavniki tekó držeč se za roke — skrajna mahata z rokama, da bi ladijo ustavili. Vsi trije tekó po morji, kakor po suhem in ne dvigajo nog.

Predno so utegnili zviti jadra, poravnali so se puščavniki z ladijo, pristopili k samemu ostenku, vzdignili glave in izpregovorili v jeden glas:

Pozabili smo, služabniki božji, pozabili tvoje učenje. Dokler smo ponavljali, znali smo, ko smo pa prenehali ponavljati, izkočila nam je jedna beseda; pozabili smo, vse se je razsulo. Ničesa ne vemo več, nauči nas vnovič.

Arhijerej se je prekrižal, nagnil se k puščavnikom in rekel: Prijetna je Bogu i vaša molitev, puščavniki božji. Jaz vas ne morem učiti. Molite za nas grešnike.

In arhijerej se je poklonil puščavnikom prav do nog. In puščavniki so se ustavili, obrnili ter šli nazaj po morji. In do jutra bil je viden sijaj s te strani, kamor so odšli puščavniki.

Politični pregled.

V Ljubljani, 4. novembra.

Notranje dežele.

Ruska vlada je prosila *vojno ministerstvo*, naj dovoli ruskim častnikom, da si ogledajo ogerske železnice in se tako podučijo o železniških zadevah. Skupni vojni minister je v to dovolil, isto tako tudi ogerski trgovinski minister Baross, in sicer z ozirom na prijateljske razmere mej Avstrijo in Rusijo. Baross je dal potrebne ukaze državnim železnicarjem ter jim gledé nekaterih točk priporočil posebno opreznost. „Budapester Hirlap“, ki razpravlja to zadevo v uvodnem članku, odločno obsoja tako pripravljenost ogerske vlade.

Skoraj gotovo se bo že tekoči teden pričelo na Dunaji *škofovsko posvetovanje*. Na Dunaj je že došel praški kardinal-nadškof Schönborn. Tudi drugi cerkveni knezi so že tjekej na potu.

Enketa, ki se je pod *Gautschevim* predsedstvom posvetovala o prenosu pravnih študij, je sklenila, da se na vseučiliščih v Lvovu in Krakovu uvede kot predmet „zgodovina poljskega prava.“

„Deutsches Volksblatt“ pravi, da si je *Schönerer* v Kremsu najel hišo na pet let. Menda namerava Krems preustrojiti v prestolnico nemške „Ostmark“-e.

Vnanje države.

Letošnji *srbški* proračun izkazuje primanjkljaj v znesku 4,224.541 frankov, ki se bo pokrili z novim užitninskim davkom in splošnjimi prihranitvami. — V sobotni seji skupščine je liberalac Sretković interpeloval vlado, zakaj je iztirala dopisnika listov „Standarda“ in „Daily-News“-a. Tavšanović, minister notranjih zadev, je odgovoril, da ima pismene dokaze za kaznjivo početje napominanih dveh iztirancev.

Povodom *bolgarskega* posojila izraža „Journal de St. Pétr.“ toliko skrb, kakor da bi moral ta list sam prevzeti poročstvo za glavnico in obresti. Piše namreč: „Čudimo se, ko vidimo, kakó princ Ferdinand in Stambulov zastavljata železnice in takó razpolagata z narodnim premoženjem. Kar se tiče pa ostalih udeležencev, občudovati moramo pogum, s katerim sklepajo posojila z neopravičeno vlado, ki se jako malo briga za svoje dolžnosti.“ Ali bi ta list ravno takó pisal, ko bi bil princ Ferdinand Rusiji udan in pred vsem ruskega veroizpovedanja?

Rusko ministerstvo notranjih zadev je z nova na podlagi postave z dné 14. marnja 1887 zaukazalo preiskave, koliko ruskega zemljišča je v rokah inozemcev. Napominana postava prepoveduje tujcem, prisvajati si na Poljskem in v enajstih mejnih provincijah zemljišča; najnovejši enketi pa je menda namen, da se ta naredba razširi tudi na ostalo rusko ozemlje.

Berolinski dopisnik novoyorskega „Heralda“ je prašal načelnika *nemškemu* generalnemu štabu, ali je res, da smatra vojsko neizogibno in si jo nujno želi. Odgovoril je na to: „Da bi si kaj takega želel, je nesmisel. Želim pa, naj bi bila Nemčija takó močna, da bodo vsi njeni sovražniki zgubili veselje do napada.“ — Kálnoky se sedaj, kakor znano, mudi v Friedrichsrue. „Köln. Ztg.“ pravi, da velja ta sestanek trodržavni zvezi in ohranitvi evropskega miru. Zveza je sicer že takó trdno spojena, da ni treba novih dogovorov. Toda vsakoletni sestanki vodilnih državnikov so porok, da se bodo vsa sumničenja zoper ligo zvrčala na svoje proizvoditelje. Veliko važnejši od Kálnokyjevega obiska je oni cesarja Viljema v Carjigradu. Sultan se bo preveril, da je gost njegov prijatelj, ki je trdne volje, da ohrani evropsko Turčijo. Izključen je pristop Turčije k trodržavni zvezi, kakor sploh vsak političen dogovor; toda obisk Viljemov bo sultanu v izpodbudo, da bo zaupno deloval v povzdigo gospodarstvenih sil in mirovnega razvoja Turčije.

Francosko zbornico bo otvoril starostni predsednik, kateremu pomaga šest najmlajših poslancev kot tajniki. Najstarši poslanec je letos 83letni republikanec Pierre Blanc. Izmed tajnikov je pet boulangistov in eden monarhist. Takoj v prvi seji bo zbornica izvolila začasnega predsednika in dva podpredsednika, katerih poslovanje traja toliko časa, da je nadpolovica volitev potrjena. Potem se le bodo stalnega predsednika izvolili. To naredbo je vlada ukrenila, da ne bi starostni predsednik predolgo in posebno mej verifikacijskimi razpravami posloval, kajti leta 1877 se je pripetilo, da je bil bonapartovec Allard starostni predsednik. — Vesti, da hoče Léon Say desnico spojiti s svojimi pristaši, se vzlic njegovim slabim uspehom vedno zopet oživljajo. Da bi pa konservativci posebno uneto hrepeneli po kaki zvezi z republikanci, to ni posebno verojetno, kajti tudi najnovejšo vladno postopanje zoper 55 duhovnikov zaradi volitev kaže, kakor marsikaj drugega, republikance v pravi luči.

Agitacija za osnovanje nove *irske* najemniške lige se je pričela v večji meri z izjavo, katero je danes teden priredil v Thurlesu, grofije Tipperaryja, shod pod predsedstvom dublinskega lordmajorja Sextona. Kako stališče bo vlada zavzemala nasproti tej ligi, razvidi se iz pisave Salisburyjevega glasila. „Morning Post“ pravi: „Trebalo bi gledati, ali nova zveza ne namerava zopet oživitvoriti narodno ligo, kakor je bila slednja le nadaljevanje zemljiške lige

pod predrugačenim imenom. Ko bi se pokazalo, da je ta bojazen opravičena, vedla bo vlada, kaj jej je storiti.

Izvirni dopisi.

Popravek. Slavno vredništvo! Na podlagi tiskovne postave §. 19. pošiljam k dopisoma iz Črnega grabna in Blagovice ddo. 24 in 27. oktobra sledeči popravek:

Ni res, da bi bil jaz imel pri kazenskem sodišči na Brdu v teku treh mesecev 12 obravnjav, marveč samo tri.

Ni res, da bi bil kedaj jaz tožil ves krajni šolski svet.

Propal sem pri sodišči le zato, ker se animus iniurandi toženih dokazati ni mogel. Jaz nimam nikacega notarskega pisma, v kojem bi bilo zapisano, da je vse moje žene, zavoljo dolgov me tudi še nihče rubil ni. —

Ni res, da bi bil g. okrajni glavar moj protektor, marveč to so šolske postave.

Ni res, da bi bili Blagovičani želeli, da me Bog preloži, marveč hodili so v imenu štiri petine faranov brez moje vednosti prosit za me in tožarit ude krajnega šolskega sveta.

Ni res, da bi prodajal srečke, ne tržim z vinom in ljubljanski Moises me ne pozna in tudi jaz njega ne.

Ni res, da bi mi bil najljubši posel mešetariti, marveč poučevati, kajti vspehi v šoli so bili po sodbi obeh nadzornikov vedno izvrstni.

Ni res, da so bili trije učitelji po vrsti kazensko ali iz službenih ozirav v Blagovico prestavljeni. Jaz sem prišel vsled lastne prošnje. Pač pa je res, da se je devet učiteljev po vrsti praskalo z kraj. šolskim svetom in da se v arhivu šole v Blagovici nahaja akt z opombo: „Vsak učitelj, kdor bo tukaj služboval, prepričal se bo, da je mučenik v pravem pomenu besede.“ Peter Pogačnik.

Dostavek vredništva: Vsakemu svoje! Drage volje, ne oziraje se na paragrafa moč vsprejmemo vsak stvar en popravek, za resničnost pa naj jamči podpisani.

Dnevne novice.

(Prevzvišeni knezoškof ljubljanski) se danes odpeljali na Dunaj k škofovskim posvetovanjem, katerih se bodo udeležili skoraj vsi škofje iz dežel tostran Litave.

(Mestna hranilnica ljubljanska.) Meseca oktobra vložilo je 328 strank v mestno hranilnico 89.086 gld. 36 kr., izplačalo pa se je 14 strankam 2550 gld. Prošenj za posojila došlo je mestni hranilnici 67 v znesku 119.796 gld. 70 kr. Od teh prošenj dovolilo se je 44 prošnjikom posojila v znesku 86.936 gld., odklonilo pa se je 13 prošenj za posojila v znesku 18.957 gld.; ostalih 10 prošenj za posojila v znesku 13.903 gld. 70 kr. ni še rešenih. Izplačalo se je posojil v znesku 49.126 gld.

(Dober tek!) Da resnicoljubni „Slov. Narod“ že več časa skuša biti mojster v zavijanji in zasukanji dogodkov, o tem so nas in mnoge njegove prijatelje preverila zopet njegova poročila „o gibanji na Kočevskem“. Razbojnal je o tem z neosnovano domišljijo dné 26. oktobra med svet: „Vsi Kočevci v Koprivniku so sklenili, da postanejo starokatoliki... Šli so tudi h knezoškofu dr. Missii in mu povedali svojo trdno voljo. Knezoškof jim je bajé obljubil, da bode vse storil, kar mogoče.“ Temu nasproti smo dvakrat konstatovali, da ni bil dozda nihče, t. j. niti eden kočevski Koprivničan v tej zadevi pri prevz. knezoškofu in se tudi ni oglasil ne ustno, ne pismeno pri tukajšnjem knezoškofijstvu. „Slovenski Narod“ pa je še vedno zavijal *tendenciozno* poročilo, pišoč dné 30. oktobra: „Mi vzdržujemo navzlic tej prisiljeni laži svojo vest in povemo samo toliko, da bode naše notice resnica isti dan očitvestna, ko bode gosp. župnik J. ostavil kočevski Koprivnik.“ Dné 31. oktobra se je „Slov. Narod“ zatekel k „Deutsche Ztg.“ ter nas oblastno opozarjal na njen dopis z dné 29. oktobra. V sobotni številki je res prišepal s tem dopisom. Pregovor, ki se sicer ne glasi lepo slovenski, pravi: „Gliha vkup štriha“. „Slovenski Narod“ pa nemško-liberalna „Deutsche Ztg.“! Kako lepo se to vjema! „Narod“ sam priznava, da je dopis jednostransk in močno pretrzan, in vendar je ta dopis v „Deutsche Ztg.“ o gibanji na Kočevskem stvarnejši in dostojnejši, kakor je bilo poročilo „Slov. Naroda“.

Mislite li, ako se takrat cesarska beseda ne bi bila uresničila, da bi danes tako mirno gledala drug drugega, morebiti ne bi bilo nič manje razprtije, kot zaradi narodne ravnopravnosti. Gospóda moja! Naj bi se vlada zastran narodne ravnopravnosti držala istih načel, mi bi imeli kmalu v državi mir, kajti le na podlagi postave in pravice je mogoče narode med seboj pomiriti. (Klici: Dobro! Dobro!)

Drugi ugovor je: Nemščina je vez avstrijske države, in to načelo, gospóda moja, poudarja se pri vsaki mogoči in nemogoči priložnosti. Ali je to res? Mnogo nas se še spominja Bachove dóbe. Takrat se je ta nemška vez neizrečeno pridno razpletala in razširjala čez celo državo. Takrat so bili vsi učni zavodi nemški, višja in najvišja učilišča bila so zgolj nemška; ali kako je držala ta vez? Skušnja je pokazala, da je ravno takrat država najbolj narazen lezla, in skušnja je primorala potem odločilen ukrep, da so tisti sistem od nemške vezi popolnoma zavrgli in razglasili narodno ravnopravnost, in na tem stališči stojimo dandanes, kar se tiče teorije, in kar se tiče narodne ravnopravnosti, namreč sisteme, ki je sedaj podlaga našej državi, moram priznavati, da se tudi izvršuje, samo drugače se izvršuje, pri nas se ne izvršuje. Ne bodem govoril o češkem kraljestvu, ne o Galiciji, kjer so srednje šole in univerze vravnane v narodnem jeziku, opozarjam le na Ogersko, katera reprezentuje celo polovico naše države; na Ogerskem od te vezi nemškega jezika nočejo nič slišati. Ako največje dežele v našej državi, dežele kot Češka, Galicija in Ogerska, ne potrebujejo te vezi nemškega jezika, čemu bode ravno pri nas to neobhodna potreba? Tega vendar nikdar ne bode trdili, da bode ravno slovenska nemščina avstrijsko državo skupaj držala? (Burno odobravanje.)

Gospóda moja! Vidite torej, da imamo v državi sistemo narodne ravnopravnosti; ta sistema se opira na najmočnejšo postavo vsake države, to je, na ustavo samo, na cesarsko besedo, in vendar, gospóda moja, pri nas se vse to ne izvršuje. Če na to pogledamo, ali se bode potem čudili, da tudi pri nas nastaja neki politični rod, ki mu pravijo radikalizem. Gospóda moja, to postopanje naših dosedanjih vlad, to je pravo seme za radikalizem; če se bode to nadaljevalo, bode seme bolj in bolj kalilo in šlo v rast. Pa ne samo radikalizem, še hujša vrsta političnih ljudij se prikazuje, in to so politični pesimisti, ali, če hočete, politični anarhisti. Ti, gospóda moja, so še veliko nevarnejši, kot radikalci; pesimisti, gospóda moja, obupujejo nad Avstrijo, pesimisti govoré nam Slovincem čuden jezik, pesimisti nam pravijo: Vi Slovenci, kaj imate Vi od Avstrije, zamán ste Vi zvesti in lojalni, Avstrija Vas ne mara. Le poglejte okoli sebe, drugi narodi avstrijski, kaj so vse počenjali, puntali so se, revolucije delali proti državi; Vi ste državo vedno branili, svojo kri zánjo prelivali, in glejte, kaj je nasledek? Oni Vas imajo dandanes še v oblasti in Vas zatirajo. (Klici: Res je!) Pesimisti nam pravijo: Poglejte na druge prikazni, kako demonstrujejo po Nemškem, po Madjarskem proti vladi, proti državi; a vlada, kakor da bi vsega tega ne videla. Pri Vas pa vsaka mladeniška nepremišljenost, vsak nespameten članek kakega neznanega dopisnika v kakem slovenskem časniku zadostuje, da napravijo hrup po celej državi, da se denuncira na najvišjem mestu in da je osumičen cel slovenski narod. Zakaj vse to? Ker Vas Slovencev ne marajo, le iščejo izgovora, da Vam kraté Vaše pravice. Tako, gospóda moja, govore pesimisti. Ali to vladi ugaja, ne vém; to pa vém, da nam Slovincem to nikakor ne ugaja. Jaz se sicer ne bojim, da se bode dalo šeststoletno zvestobo slovenskega naroda omajati, ali česar se bojim, je to, da se taki pojavi ne bodo pisali na rovaš vlade, ki jih je zakrivila, ne bodo se pisali tudi na rovaš onim izgrednikom, ne; zopet celemu slovenskemu narodu; zatorej, gospóda moja, je naša sveta dolžnost, potegniti se z vsemi močmi in pri vsaki priložnosti za to, da se narodna ravnopravnost uresniči, da cesarska beseda dóbi zopet svojo veljavo, da se bode postava, zlasti ustava, spoštovala, in, gospóda moja, ker je ravno danesnji predlog zopet v to namenjen, ohraniti jeden zavod za slovensko ravnopravnost, ohraniti ga in, ako mogoče, razširiti, zato mislim, ga bode z veseljem vsi podpirali in srčno želeli, da bi se vlada vendar enkrat dala omeščati. (Klici: Dobro! Dobro!) (Konec sledi.)

Dokaz: „Deutsche Ztg.“ pové vzrok gibanja, pišoč: „Dne 16. oktobra je odrekel koprivniški župnik cerkveni pogreb nekemu možu in vsled tega je sklenilo veliko družin izstopiti iz katoliške cerkve“, „Slov. Narod“ pa pravi: „Vsi Kočevci v Koprivniku so sklenili, da postanejo starokatoliki, ako se ne odpravi tamošnji duhovnik J.“ Po „D. Ztg.“ je šla deputacija v Kočevje in zastopnik okr. glavarstva v Koprivnik. Po „Slov. Narodu“ pa so šli Koprivničani h knezoškofu in mu povedali svojo trdno voljo. — Kje je resnica in kje prisiljena laž, na naši ali na „Narodovi“ strani, je jasno kakor beli dan vsakemu razsodnemu čitatelju. Ali „Slov. Narod“ tudi v tej zadevi greši na pozabljenost svojih čitateljev, ko piše v svoji zadnji številki: „Ako dostavimo, da je g. vodja okrajnega glavarstva v tej zadevi bil pri knezoškofu dr. Missiji, potem smo povedali, da je „Slovenec“ res pisal prisiljeno laž, trdeč da nihče ni bil v tej zadevi pri mil. knezoškofu.“ Kako duhovito! V resnici pomilujemo vse, ki se skrivajo za „Slov. Narod“. In tak list naj bi bil glasilo slovenskega razumništva! No, dober tek!

Zakaj pa „Slov. Narod“ v svoji zadregi vrine g. vodjo okrajnega glavarstva v to zadevo kot „deum ex machina“? Tudi to je slepilo in zvijsača. G. vodja se je res mudil v Ljubljani nekaj časa in bil bajè pri prevz. g. knezoškofu, a vedel je le toliko o kočevskem gibanju, kar je zvedel tukaj od nekoga iz prijateljskega pisma, ko se je ravno vračal domov z večtedenskega odpusta. Kako se je moral po „Sl. N.“ poročilo razgovarjati ravno o tej zadevi, in če se je, ali je bil on delegat kočevskih Koprivničanov, ko zaradi svoje daljše odsotnosti niti dobro ni bil poučen o kočevskem gibanju? — O Spiegelberg; ich kenne dir!

(Koroški deželni zbor) se je po običajni debati izjavil načeloma za vzajemno deželno prisilno zavarovalnico proti ognju ter je naročil deželnemu odboru, da ali sam ali v zvezi z deželnimi odbori sosednih kronovin, v prvi vrsti s štajerskim, vlado naprosi, naj ona izrazi svoje stališče glede zavarovanja nepremičnih stvari proti ognju ter ona načela, katera mora določiti državno postavodajalstvo, predloži državnemu zboru v posebnem postavnem načrtu. — Kakor smo že sporočili, pečá se s to zadevo tudi poseben odsek štajerskega deželnega zbora. Ali ne bi bilo na korist Kranjski, ko bi tudi kranjski deželni zbor spraval to vprašanje na dnevni red? Stvar je sicer odijozna, toda deželni zbor mora imeti pred očmi blagor vse dežele. In to vprašanje naj bi sprožil kateri starejših gg. poslancev, da se novincem ne bode očitala nadležnost.

(„Slovanski Svet“), o katerem je večina slovenskega svetnega razumništva že ob novem letu izrekla primerno svojo obsodbo, napisal je ostro filipiko v zadnji številki proti našemu listu zaradi članka „Quousque tandem —?“. Ker smo pričakovali imenovanega lista hitro smrt za sušico, nismo se podali z njim v boj, temveč to polje prepustili drugim močem. Na zadnji njegov napad odgovorimo danes ob kratkem: Kdor pozna „Slov. Sveta“ politična načela, vé, da naš list ne more hoditi iste

poti, torej je tudi naravno obeh listov nasprotje in primoran „Slov. Sveta“ bolestni odmev. Kar pa se tiče perfidnosti, obrekovanja in sumničenja, to mu vračamo neodpečateno, ker ni došlo na pravi naslov.

(Slovensko gledališče.) Sinočinja predstava je bila izborna takó gledé igre in operete, kakor tudi gledé obiska. Prostori so bili natlačeni. Veseloigra „Milord Cartouche“ je igrice, katero smemo vsem slovenskim odrom toplo priporočati. Vloge so bile v dobrih rokah, posebno pohvalno moramo imenovati gospo Borštnik-Zvonarjevo in gg. Borštnika in Sršena. Omenimo le, da bi morda kaj več skušenj za take igre, v katerih je točnost in gladkost posebna potreba, gotovo ne škodilo. Vspéh veseloigre je bil popolnoma povoljen. — O Titlovi opereti „Pot po nevesto“ smo objavili že lansko leto temeljitejšo oceno. Dostavljamo le, da se je letos še-le, ko imamo popolnejši orkester, pokazala krasota instrumentacije v tej opereti. Lavor večera pristoja nedvojno gospoj Gerbičevi in gdč. Daneševi. Posebno slednja je poleg petja ugajala s svojo vzgledno igro. G. Pavšek se je s svojim lepim glasom takoj občinstvu prikupil. Gg. Štamear, Slavko in Perdan se jako pridno sodelovali; g. Slavka komika je vzbujala mnogo smeha, svetujemo mu le, naj si za slučaj, ko bi moral še kedaj kihati, bolje prilepi „kufraši“ nos. Tudi zbor je bil trden, sploh ensemble krepak in točen. Gosp. kapelnik Gerbič smé biti s sinočnjo predstavo zadovoljen.

(Dnevni red) IX. seje deželnega zbora kranjskega dné 5. novembra 1889. leta ob 10. uri dopoludne. 1. Branje zapisnika VIII. deželno-zborske seje dné 31. oktobra 1889. 2. Naznanila deželno-zborskega predsedstva. 3. Poročilo deželnega odbora o cesti čez Lužarje. 4. Poročilo deželnega odbora o vravnavi zdravstvene službe v občinah. 5. Ustno poročilo finančnega odseka o prošnji posestnikov iz vasi Gorenje, Srednje in Spodnje Gamlje gledé podpore za vravnavo Save. 6. Ustno poročilo finančnega odseka o prošnji okrajnega cestnega odbora ribniškega, da bi se odpisalo posojilo 647 glđ. 9 kr. 7. Ustno poročilo finančnega odseka o prošnji okrajnocestnega odbora ribniškega gledé podpore za vzdrževanje cestarjev. 8. Ustno poročilo upravno-gospodarskega odseka o prošnji občin Moravče, Peče in Drtija, da bi se cesta preložila iz Moravče do Lukovice. 9. Ustno poročilo upravno-gospodarskega odseka o načrtanem zakonu, s katerim se prenamejajo §§ 5., 6. in 7. zakona z dné 20. julija 1863, deželni zakonik šte. 12, o plačevanju troškov za postavljanje in vzdrževanje katoliških cerkvenih in prebendnih poslopij, potem za preskrbovanje cerkvenih potrebščin. 10. Ustno poročilo finančnega odseka o prošnji krajevnega šolskega sveta na Robu gledé podpore za vodnjak pri šoli. 11. Ustno poročilo finančnega odseka o proračunu deželnega posojilnega zaklada za l. 1890. 12. Ustno poročilo finančnega odseka o prošnji katoliškega društva rokodelcev v Novem mestu gledé podpore za zgradbo društvene hiše. 13. Ustno poročilo finančnega odseka o računskem sklepu deželnega zaklada za l. 1888. 14. Ustno poročilo odseka za letno poročilo o § 5. letnega poročila „Občinske reči“, marg. št. 1., 2., 3., 4., 5. 15. Ustno poro-

čilo upravno-gospodarskega odseka o prošnji občine črnomaljske za uvrstitev ceste iz Grosupljega čez Črnemelj v Vinico med deželne ceste. 16. Ustno poročilo upravno-gospodarskega odseka o prošnji okrajnega cestnega odbora radeškega, da bi se preložila cesta čez Brunek. 17. Poročilo finančnega odseka o proračunu normalno-šolskega zaklada za l. 1890. 18. Ustno poročilo finančnega odseka o proračunu deželne vinarske, sadjarske in poljedelske šole na Grmu za l. 1890. 19. Ustno poročilo finančnega odseka o računskem sklepu deželnega posojilnega zaklada za l. 1888. 20. Ustno poročilo upravno-gospodarskega odseka o prošnji vasi Doberniče, Preska, Artmanjavas, Gorenjavas in Verbove, da se pošlje tehnik v preiskovanje vzrokov ondotnim povodnjim. 21. Ustno poročilo upravno-gospodarskega odseka o prošnji podobčin Šent-Vid in Lozice za brezplačno podelitev ameriških trtnih rezanic. 22. Ustno poročilo upravno-gospodarskega odseka o § 9., marg. št. 8 letnega poročila gledé Holzapflove ustanove za gluhoneme.

(Iz Višnjegore) dné 30. oktobra, se nam poroča: V smislu pravil družbe sv. Cirila in Metoda z dné 9. aprila 1885, šte. 5179, ima višnjegorsko-zatiška podružnica v nedeljo, dné 10. novembra t. l., popoldne točno ob 5. uri v Višnjigori — v gostilni g. Mar. Gravel-na — svoj redni letni zbor. Na dnevnem redu bodo navšeti, letno poročilo in volitev novega načelnikstva. P. n. družbeniki vabijo se prav uljudno, da se v polnem številu zbora vdeležé. Ob jednom izraža se vroča želja, da bi k družbi sv. Cirila in Metoda še mnogo novih udov pristopilo. — Božja pomoč!

Telegrami.

Dunaj, 4. novembra. Včeraj dopoludne je Edisonov zastopnik Wangemann cesarju pokazal fonograf. Cesar je poslušal več pevskih in jezikovnih poskušanj, mej temi Bismarckov glas. Wangemann je po Edisonovem naročilu cesarju ponudil fonograf, kateri je vladar milostno sprejel.

Dunaj, 4. novembra. Enketa avstrijskih železnic o tarifih sladorja se je dopoludne pričela. Obravnavalo se je o vravnani tarifov v splošnjem in posebno od južne železnice predlaganem tarifnem vravnani v tržaškem prometu.

Sofija, 3. novembra. Princ Ferninand je sobranje osobno otvoril. Prestolni govor naglašá napredek dežele, odkar je princ zasedel prestol, in pohvalo premodrega in možatega vladarja Franca Josipa I.

Dunajska borza.

(Telegraščno poročilo.)

4. novembra.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	85 gl. 75 kr.
Srebrna " 5% " 100 " " 16 %	86 " 20 "
5% avstr. zlata renta, davka prosta	109 " 45 "
Papirna renta, davka prosta	101 " 20 "
Akcije avstr.-ogerske banke	923 " — "
Kreditne akcije	314 " 75 "
Francoski napoleon.	9 " 45 1/2 "
Cesarski cekini	5 " 68 "
Nemške marke	58 " 30 "

Tuji.

30. oktobra.

Pri **Maltcu**: Kohnstamm, Bellina in Ciffer z Dunaja. — Dreyhorst in Puftsch iz Beljaka. — Berdar iz Samobora.

Zobolek, prašek in pasta za zobe

preč. oo. Benediktincev
opatiije Soulac (Gironde).

Dom MAGUELONNE, prijor.

Največje odlikovanje: dve zlati svetinji: Bruselj 1880, London 1884.

Iznajdeno leta 1373 po prijorji Pierre Boursaud.

Vsakdanja raba zoboleka oo. Benediktincev (po nekoliko kapljic na vodi) ozdravi in zabrani gnjilobo zob, jih obeli in utrjuje; okrepuje in popolno ozdravi čeljusti.

Zares močno ustrezemo našim p. n. čitateljem, opozorujé na to starodavno ter prekoristno iznajdbo — najboljši in edini lek proti zobobolu.

Tvrška **SEGUIN** Bordeaux

(Francija)
rue Croix de Seguey 106 & 108.

Ustanovljena leta 1807.

Dobiva se v vseh lekarnah in prodajalnicah dišav. (11)

Ivanka Knific roj. Gradišek naznanja v svojem in v imenu svojih otrok in sorodnikov vsem znancem in prijateljem tužno vest, da je Vsemogočni k sebi poklical njenega nepozabnega, iskreno ljubljenelega soproga, gospoda

Franceta Knifica,

posestnika in trgovca v Planini nad Sevnico, danes v petek dné 1. novembra t. l. po dolgi mučni bolezni, previdenega s svetimi zakramenti za umirajoče v 43. letu njegove dóbe.

Pogreb bode v nedeljo, dné 3. novembra ob 9 uri dopoludné.

Sv. maše zadušnice se bodo brale v cerkvi sv. Marjete v Planini.

Blagi pokojnik bodi priporočen v molitev in spomin.

V Planini, 1. novembra 1889.

Zahvala.

Vsem, ki so ob mučni, dolgotrajni bolezni in smrti mojega nepozabnega soproga meni in mojim otrokom izkazovali toli tolažeče sočutje ter ga spremili k zadnjemu počitku, dalje darovateljem krasnih vencev izreka najtoplejšo zahvalo

Ivanka Knific.

V Planini, 4. nov. 1889.